

29) Voyage militaire κτλ. I, σ. 195. «C'est un canal très-encaissé, que les uns croient naturel, d'autres artificiel, par où les eaux du lac de Yenidjé s'écoulent dans la mer ou vont se perdre dans l'Axius vers son embouchure».

30) VII. ἀπ. 23 «Ἀπὸ δὲ Λαοδίου εἰς Ἡέλλαν πόλιν ἀνάπλους πτάδια ρκ'».

31) Περίπλους κερ. 67 σ. 202.

32) Vorträge über alte Länder-und Völker kunde: Berlin 1851. σ. 295. «Die Flüsse der dortigen Gegend, vorzüglich Ludias, waren damals schiffbar, jetzt sind sie versandet».

33) De Thessalonica ejusque agro: Berl. 1839 σ. 311. «Et Ludiam usque ad edessam navigari nondum audivi».

34) Αρχαία γεωγραφία Μακεδονίας: I, σ. 155.

Π. Γ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ δ. φ.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ.

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΙΚΩΝ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὰ νομίσματα τῆς Θεσσαλίας ἀνάγονται εἰς τρεῖς μεγάλας περιόδους, ἧτοι α' τῆς αὐτονομίας, β' τῆς μακεδονικῆς καὶ γ' τῆς ῥωμαϊκῆς.

Ἡ α' περίοδος (480—353 π. X.) ὑποδιαιρεῖται εἰς τρεῖς μικροτέρας περιόδους ὡς ἐξῆς: Ἡ πρώτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν χρόνων (ἄδηλον πότε) μέχρι τοῦ 480 π. X.¹ Ἡ δευτέρα περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 480 μέχρι τοῦ 400 π. X. (περσικοὶ χρόνοι) καὶ ἡ τρίτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 400—353 π. X. (Πελοποννησιακὸς πόλεμος· Κλασικὴ ἐποχὴ).

Ἡ β' περίοδος (353—146 π. X.) ὑποδιαιρεῖται εἰς τέσσαρας μικροτέρας περιόδους, ὡς ἐξῆς. Ἡ πρώτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 353 μέχρι τοῦ ἔτους 344 π. X. (Φίλιππος δ Μακεδὼν ἐν Θεσσαλίᾳ). Ἡ δευτέρα περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 344—286 π. X.² Ἡ τρίτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 286—196 π. X. (κατάλυσις τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους), καὶ ἡ τετάρτη περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 196—146 π. X. (ἀνεξαρτησίαι χορηγηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Φλαμινίου).

Ἡ γ' περίοδος ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 146 π. Π., ἧτοι ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου ὑπὸ τοῦ Μομμίου, ὅτε καὶ ἡ Θεσσαλία συνεισχωμεύθη εἰς τὸ τότε ἀχανὲς ῥωμαϊκὸν κράτος, καὶ φθάνει μέχρι τῆς κατάλυσεως τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους.

Κατὰ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χρόνους δὲν εἶχον κοπεῖ νομίσματα ἐπ' ὀνόματι τῶν Θεσσαλῶν· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μεταγενετέρους χρόνους αἱ πόλεις Λάρισα, Πέλινα, Φαρκαδῶν, Φεραί, Σκοτούσα καὶ Τρίκκη εἶχον παραδεχθῆ κοινόν τινα τύπον. Τὰ θεσσαλικά νομίσματα ἐκόπησαν κατὰ τὸν Αἰγινητικὸν σταθμόν. Ἐκάστη πόλις ἐπὶ τοῦ νομίσματος αὐτῆς (δραχμῆς, δισκόλου, ὀβολοῦ) ἐγγράττει τὸ ὄνομα αὐτῆς. Ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ τύπου τινὲς τῶν πόλεων εἶχον καὶ ἰδιαιτέρον τύπον. Τὸ τριώβολον τῆς Περίνης ἔχει ὡς τύπον πολεμιστὴν μαχόμενον ἐνόπλιος δι' ἀσπίδος κυκλοτεροῦς καὶ λόγχης καὶ ὀπισθεν ἵππεά καλπάζοντα. Ἡ δραχμὴ τῆς Σκοτούσης ἔχει ὡς τύπον προτομὴν ἵππου καὶ ἐλλέβορον ἐν κάλυκι ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ.

Ἡ Φάρσαλος δὲν ἔχει τὸν κοινὸν τύπον, τὰ τριώβολα καὶ οἱ ὀβολοὶ τῆς πόλεως αὐτῆς ἔχουσι κεφαλὴν τῆς Παλλάδος ἀρχαϊκὴν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ προτομὴν ἵππου πρὸς ἀριστερὰ ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ.

Τὰ νομίσματα τῆς πρώτης περιόδου ὑπὸ τὸν κοινὸν τύπον εἰσὶ τὰ ἐξῆς: ΛΑΡΙΣΗΣ. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως παρίσταται ἀνὴρ γυμνὸς καὶ ὄρθιος πρὸς τὰ δεξιὰ· ἀνὴρ καθήμενος καὶ κρατούμενος ἐκ τῶν κεράτων ταύρου ὀλοκλήρου ἢ ἐν προτομῇ· κάτωθι ἐλλέβορος, ἢ τὰ σύμβολα ΛΑΒ'. Ἴππος ἢ προτομὴ ἵππου πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ. Δραχμαὶ ἔλκουσαι βάρους 6,00—5,90. 5,60· Τριώβολα 3,17—3,23.

ΠΕΛΙΝΗΣ. Ἐμπροσθεν μὲν παρίσταται ἀνὴρ γυμνὸς, ὄρθιος, κρατούμενος ἐκ τῶν κεράτων ἐνδὸς ταύρου. Ἐπὶ δὲ τῆς ἑτέρας ΠΕ. Ἴππος βαδίζων ἀριστερὰ ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ. Δραχμὴ ἔλκουσα βάρους γραμ. 5,67.

ΣΚΟΤΟΥΣΗΣ. Θεσσαλὸς κρατούμενος ἐκ τῶν κεράτων ταύρου, οὗ

μόνον τὸ ἄνω μέρος φαίνεται. Ὅπισθεν ΛΚΟ. Προτομὴ ἵππου δεξιὰ ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ. Ὅβολος ἔλκων γραμ. 2,90.

Προτομὴ ταύρου πρὸς ἀριστερὰ· κάτωθι ἰχθύς. Ὅπισθεν ΛΚΟ. Προτομὴ ἵππου πρὸς τὰ δεξιὰ ἐν ἐγκοίλῳ τετραγώνῳ. Ὅβολ. γ, 0,92.

Αἱ ΦΕΡΑΙ ἔχουσι καὶ τὰς τρεῖς διαίρεσεις τῶν κοινῶν νομισμάτων, ἧτοι δραχμὴν, τριώβολον καὶ ὀβολόν.

Ἡ ΦΑΡΚΑΔΩΝ καὶ ἡ ΤΡΙΚΚΗ παρεδέχθησαν τὸ κοινὸν νομισματικὸν σύστημα ἀνευ ἀλλαγῆς τοῦ τύπου τοῦ ἐγκοίλου τετραγώνου. Μετὰ ταῦτα ἄπαιται σχεδὸν αἱ θεσσαλικάι πόλεις παρεδέχθησαν τὸ κοινὸν νομισματικὸν σύστημα. Οἱ τύποι αὐτῶν παρίστασι θεοὺς, ἥρωας, νόμφας εἰς τιμὴν ἐκάστου αὐτῶν. Ἡ τέχνη φθάνει μέχρι τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ ἀναπτύξεως. Ὁ ὀρεσίγαλκος εἰσεχώρησεν ὡς νόμισμα ἐλάχιστος ἀξίας.

Τὰ νομίσματα τῆς πρώτης περιόδου ἀνάγονται εἰς τὸ πρῶτον ἡμισυ τοῦ ε'. αἰῶνος π. X. Τῆς δευτέρας περιόδου (αὐτονομίας) μέχρι τῆς ὑποτάξεως τῆς Θεσσαλίας εἰς τὸν Φίλιππον τὸν Β', βασιλέα τῆς Μακεδονίας, μέχρι τοῦ 344 ἔτους π. X.

Ἡ μακεδονικὴ ἐποχὴ περιλαμβάνεται μεταξὺ τοῦ 347—197 π. X.

Περὶ τῶν Θεσσαλικῶν νομισμάτων ἐπραγματεύθησαν ἐκ τῶν ξένων ἐκτενωδῶς ἐφ' ὅσον γ' ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ Mionnet³ ὁ Murret⁴ καὶ ὁ Gardner⁵ ἐκτενεστέρον πάντων.

Α' ΑΙΝΙΑΝΩΝ.

1) Κεφαλὴ Παλλάδος δεξιὰ· ἡ περικεφαλαία κεκομημένη διὰ τριγῶν. Ὅπισθεν Α'ΝΙΑΝΩΝ ΑΜΕΝΟΚΛ. Ἀνὴρ γυμνός, ὄρθιος, σκοπεύων διὰ τοῦ τόξου καὶ ἔχων τὸν ἀριστερὸν βραχίονα περιβεβλημένον διὰ τοῦ ὀμοφοροῦ. Ἐν τῷ πεδίῳ δύο βέλη ἐστημένα καὶ κλάδος φοίνικος. Ἄργ. 7,52.

2) Τοῦ αὐτοῦ τύπου εἰσὶ καὶ τὰ ἐξῆς:

ΑΙΝΙΑΝΩΝ ΠΟΛΕΜ	} ἄργ.	7,30
ΑΙΝΙΑΝΩΝ ΘΕΟΤΙΜ		6,86
ΑΙΝΙΑΝΩΝ ΞΕΝΑΡΧΟΣ		7,44
Α'ΝΙΑΝΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ		7,58

Ἐκατὸν ὄνομα ἔχει ἴδιον σύμβολον. Ἀμεινοκλήης ἔχει κλάδον. Πολέμ. ξίφος· Θεότιμος νίκη, Ξεναρχος ξίφος καὶ βότρυον καὶ Ἀλέξανδρος κλάδον φοίνικος καὶ στέφανον. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν Δραχμῶν.

Τὰ δὲ τριώβολα ἔχουσι κεφαλὴν ἐστεμμένην δεξιὰ. Ὅπισθεν: ΑΙΝΙΑΝΩΝ, πολεμιστὴν γυμνόν, ὄρθιον, ἔχοντα τὴν μὲν δεξιὰν χεῖρα ὀπλισμένην διὰ δόρατος, τὴν δὲ ἀριστερὴν βραχίονα ὀπλισμένον δι' ἀσπίδος. Ἄργ. 2,68—2,80.

ΑΙΝΙΑΝΩΝ ΤΑΥΡΙC	} ἄργ.	2,05
— ΤΟΛΜΑΙΟC		2,32

Σημειώσεις.

- 1) Ἡρόδοτος, VII. 6.
- 2) Διόδωρος, Σικελ. XVI. 14 Ἀρποκρ. ἐν λ. Σίμος.
- 3) Mionnet, Description des médailles antiques grecques et romaines.
- 4) E. Murret, Monnaies de Thessalie, Bull. de Corr. Hell. V. p. 285 pl. II.
- 5) Percy Gardner, Catalogue of Greek Coins, Thessaly etc. Ἐν Ἄλμυρῷ, μηνὶ Σεπτεμβρίῳ 1892.

N. I. GIANNOPOULOS.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Οἱ Καρχαρία. — Λέγεται ὅτι ἀπὸ τῆς διανοίξεως τῆς σουεζείου διώρυγος οἱ καρχαρία ἀπέβησαν πολυαριθμότεροι ἐν τῇ Μεσογείῳ, πληθυνόμενοι κατ' ἔτος, καὶ ἀποτελοῦσι συνεπῶς τὸ φόβητρον τῶν ἐν τῇ Ἀδριατικῇ λουομένων. Πρὸ τίνος ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Φιουμῆς συναλήφθη καρχαρίας, θηλυκοῦ γένους, ἔχων μῆκος πεντεκαίδεκα ποδῶν. Ἐν τῷ στομάχῳ αὐτοῦ ἀνευρέθησαν ὁ σκελετὸς αἰγὸς καὶ βραρὺς λίθος. Δύο ἄνδρες ἀπλητήθησαν, ἕνα ἐγείρωσι τὸ ἵκμαρ τοῦ πλάσματος τούτου.

Ἄλλος καρχαρίας διπλοῦ μεγέθους εὐρίσκειται εἰσεῖσι ἐν τοῖς αὐτοῖς ὕδασι καὶ συγχανῆς παρατηρήθη τελευταίως ἐν τῷ κόλπῳ. Τὸ μῆκος 30

ποδῶν εἶναι μέγα διὰ καρχαρίας, διότι ὁ μέγιστος τῶν γνωστῶν εἶχε μῆκος μόνον 37 ποδῶν.

Δὲν φαίνεται ὅμως ἀκριβῆς ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ παρουσία τῶν καρχαριῶν ἐν τῇ μεσογείῳ ὀφείλεται ὀφθέν εἰς τὴν σουεζεῖον διώρυγα. Ὁ λευκὸς καρχαρίας ὡς καὶ ὁ μικρότερος συγγενὴς αὐτοῦ ὁ κυανὸς καρχαρίας, εἶναι ἰθαγενεῖς, οὕτως εἶπεῖν, τῆς μεσογείου, λευκοὶ δὲ καὶ κυανοὶ καρχαρίαὶ ἐπανειλημμένως εἶχον συλληφθῆ ἐν τοῖς ὕδασι ἐκείνοις πρὸ τῆς διανοίξεως τῆς σουεζεῖου διώρυκος. Ἡ ἐν τῇ Ἀδριατικῇ ἐμφάνισις αὐτῶν ὀφείλεται εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος. Ὁ καρχαρίας δὲν ἀρέσκειται νὰ ζῆ ἐν ψυχρᾷ θερμοκρασίᾳ· ἐν τοῖς βάθει δὲ τῆς μεσογείου δύναται πάντοτε νὰ εὐρίσκη τὴν θερμότητα ἐκείνην τῶν ὑδάτων, ἣν ἀπαιτεῖ ἡ ἰδιοσυγκρασία αὐτοῦ· ταῦτὸν ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ ἐν ταῖς βορειοτέροις ἢ ἀβαθετέροις ὕδασι τῆς Ἀδριατικῆς, τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Μαρμαρᾶ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

— Ἐν τῇ Bibliothéque de l'École des Chartes (μαίου καὶ ἰουνίου 1892) ὁ κ. Omont, ἐπόπτης τοῦ τμήματος τῶν χειρογράφων τῆς Γαλλικῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς, καθίστησι γνωστὸν σγέδιον ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἐλληνικῆς καὶ λατινικῆς, κατὰ τὸ 1327. Δημοσιεύει τρία ἔγγραφα φανεροῦντα τὴν ἀποτυχίαν τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀποσταλείσης ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ σκοπῷ πρεσβείας. Τὰ πρῶτον εἶναι ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἀνδρονίκου Παλαιολόγου πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον Benoit de Come, ἣτις χαρακτηρίζεται ὡς συγκεχυμένη, τὸ δεύτερον εἶνε ἀνακλητήριον τοῦ Παλαιολόγου διὰ τὸν αὐτὸν Benoit, τὸ τρίτον φιλοφρονητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Μεγάλου Λαγοθέτου πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, κοιμισθησομένη ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ. Περὶ τῆς ἀποπέρας ταύτης πρὸς ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ εὕρῃ πληροφορίαν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ» (τόμ. 6' σελ. 36-37) τοῦ φίλου καθηγητοῦ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Α. Διομήδους Κυριακοῦ καὶ ἐν τῇ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κορυνητῆς κ. Φιλοθέου Βαφείδου (Κωνσταντινούπολις 1884 σελ. 215 καὶ ἐξ.).

— Κατεσκευάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ νέον ἀτιμόπλοιον διὰ τὸν Ἀτλαντικόν, κληθὲν Κ α μ π α ν ῖ α, 183 μέτρων μῆκος καὶ 23 μέτρων πλάτους, χωρητικότητος δὲ 20,000 τόνων. Φέρεται δὲ ὅτι τὸ ἀτιμόπλοιον τοῦτο θὰ ἐκτελῆ τὸν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας πλοῦν ἐν ὀλιγωτέροις τῶν πέντε ἡμερῶν.

— Τὸ περίφημον ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ ὑπὸ τῶν Γάλλων τοῖς Ἀμερικανοῖς δωρηθὲν καὶ πρὸ τοῦ λιμένος τῆς Νέας Ὑόρκης στηθὲν, θὰ φωτίζεται προσεχῶς ὑπὸ ἡλεκτρικοῦ λαμπτήρος· φωτιστικῆς δυναμείας 55,000 κηρίων.

— Ὁ λόρδος Σπένσερ, πρῶτος λόρδος τοῦ ναυαρχείου ἐν τῷ ὑπουργείῳ Γλάστωνος, ἕνεκα τῆς γεωργικῆς κρίσεως, ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ, τὴν «Althorp Library», ἣτις ἴν ἡ σπουδαιότατη τῶν ἰδιωτικῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου. Ἠγοράσθη δὲ ἀντὶ πέντε ἑκατ. ὑπὸ τῆς κυρίως Ryland, ἣτις θὰ μετακομίσῃ αὐτὴν εἰς τὴν ὑπ' αὐτῆς συσταθεῖσαν ἐν Μαγγεστρίᾳ δημοσίαν βιβλιοθήκην εἰς μνημόσυνον τοῦ συζύγου αὐτῆς, θανόντος πρὸ τινῶν ἐτῶν. καταλιπόντος δὲ περιουσίαν δεκαπλασίαν τῆς τιμῆς εἰς τὴν ἡ βιβλιοθήκην τοῦ κ. Σπένσερ ἠγοράσθη, ἦτοι 50 ἑκατ.

— Ἐξ ἄλλου ἡ «Seribner's Magasine» ἀγγέλλει ὅτι ὁ κ. Tilden ἐκληροδότησε τῇ πόλει τῆς Νέας Ὑόρκης τὸ ποσὸν 25 ἑκατ. πρὸς ἱδρῶσιν δημοσίας βιβλιοθήκης. Ταῦτα πράττουσιν οἱ πρακτικοὶ Ἀμερικανοί.

— Ἐδημοσιεύθησαν ἄρτι ἐν Λονδίῳ εἰς δύο τόμους τὰ Ἀ π ο μ ν η μ ο ν ε ὑ μ α τ ἄ ἄγγλου διπλωμάτου, σπουδαῖον διαδραματίσαντος πρόσωπον κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς βασιλείας τῆς Βικτωρίας, τοῦ Αὐγούστου Lottus. Τὰ Ἀπομνημονεύματα ταῦτα ἐν μέρει ἀναφέρονται εἰς τὴν διπλωματικὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τοῦ 1837—1862, περιλαμβάνουσι δὲ καὶ πλεῖστα ἐπεισόδια καὶ ἄλλα διάφορα.

— Ἡ Σάρρα Βερνάρ προτίθεται νὰ μεταβῆ εἰς Βιέννην, ἔνθα, ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Καρόλου, θὰ δώσῃ παραστάσεις τινάς. Οἱ Βιενναῖοι, ὅτινες ἀπεθαύμασαν τὴν Βαρτὲ κατὰ τὴν μετάβασιν αὐτῆς αὐτόσε τῷ παρελθόντι ἔαρι μετὰ τῶν συναδέλφων αὐτῆς τῆς Γ α λ λ ι κ ῆ ς - Κ ω μ ω δ ῖ α ς, ποιήσονται βεβαίως ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν τῇ διασήμεῳ τραγωδοῦ, ἣτις προτιμᾷ τὰς περιοδείας. Ἄς θεωρεῖ ὡς διασκέδασις, τῆς Γ α λ λ ι κ ῆ ς - Κ ω μ ω δ ῖ α ς, ἀρνηθεῖσα νὰ ὑπογράψῃ συμβόλαιον μετὰ τοῦ διαπρεποῦς αὐτῆς διευθυντοῦ κ. Claretie ἐπὶ δύο ἔτη τοῦλάχιστον.

Ἡ διάσημος τραγωδὸς κατήρξατο ἤδη τῆς περιοδείας αὐτῆς οὐχὶ μὲν ἀπὸ τῆς Σουηδίας ὡς προτίθετο, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Βρυξελλῶν καὶ αὐθις, ὅπου δύο προὔκειτο νὰ δώσῃ παραστάσεις ἐν ἡμέρισι, κατὰ μὲν τὴν μίαν διδάσκουσα τοῦ Φ α ἰ δ ρ α ν, κατὰ δὲ τὴν ἄλλην τὴν Κ α μ ε λ ι ο φ ὀ ρ ο ν τοῦ Δουμᾶ. Παραδόξως δὲ πῶς, ἕνεκα συμπτώσεων τὸ ὄνομα αὐτῆς συνεδέθη, κατὰ τὴν εἰς Βουζέλλας μετάβασιν αὐτῆς, τῷ τοῦ Βουλανζέ, διότι ἀφίκετο εἰς τὴν βελγικὴν πρωτεύουσαν τῇ ἐπετείῳ ἀκριβῶς τῆς αὐτοκτονίας τοῦ στρατηγοῦ, ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ὁ πολὺς Rochefort ὠμίλει, ἡ Σάρρα ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Monac ἀπήγγελλε τὰς τραγικὰς τῆς Φαίδρας στροφάς.

— Ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις σειρὰ μελετῶν ὑπὸ René Doumic ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Εἰ κ ὄ ν ε ς σ υ γ γ ρ α φ ῶ ν (Portraits d'écrivains) περὶ Ἀλεξ. Δουμᾶ, Ε. Ὠζιέ, Β. Σαρδοῦ, Ο. Φεργιέ, Ε. καὶ Ἰουλιού Κογκούρ, Ε. Ζολᾶ, Α. Δωδὲ καὶ Ι. Βαίς.

— Ἐν τῷ θεάτρῳ Ὁδεῖῳ ἐν Παρισίοις διδαχθήσεται νέα κωμωδία τοῦ Ἐρνέστου d'Hervilles, ἐπιγραφομένη ὁ β α σ ι λ ε ὑ ς Μ ῖ δ α ς.

— Ὁ κ. Θεοδ. Reinach ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν», περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ ἐν Παρισίοις πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐλληνικῶν σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ Συλλόγου, σύντομον πραγματείαν, δι' ἣς ὀρίζει ὡς ἔτος τῆς γεννήσεως τοῦ Ὑπερείδου τὸ 389 ἢ 388 π. Χ., ἐρεϊδόμενος ἐπὶ χωρίου τῆς Ἀ θ η ν α ἰ ῶ ν Π ο λ ι τ ε ἰ α ς τοῦ Ἀριστοτέλους.

— Ἡτοκτόνησεν ἄρτι ἐν Παρισίοις ὁ Ἐκτωρ Crémieux, ὁ ἐποποιὸς τοῦ γνωστοῦ μελοδραματίου *Orphée aux Enfers*, ὅπερ ἐμελοποιήσεν ὁ Offenbach. ἐδιδάχθη δὲ τὸ πρῶτον τῷ 9/21 ὁκτωβρίου 1858 καὶ ἐγένετο ὁ τύπος τῶν τοιούτων ἔργων, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἐπιτυχίας· μετ' ὅλον τὸν πόλεμον δὲ οἱ κριτικοὶ ἐποιήσαντο κατ' αὐτοῦ, προβλέποντες τὴν δημιουργομένην δὲ αὐτοῦ κατάπτωσιν τοῦ θεάτρου. Βεβαίως ἐν ταῖς σημειώσει ταύταις ἀδύνατον νὰ περιληφθῶσιν ὅτε λόγοι τῆς ἐπιτυχίας καὶ οἱ λόγοι δι' οὓς οἱ κριτικοὶ κατέκρινον αὐτὸ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς τέχνης καὶ τῆς ροπῆς, ἣν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, ὡς καὶ ἔσχεν, ἐπὶ τοῦ θεάτρου καθόλου. Ὁ Crémieux ἦν εὐφυῆς καὶ εἶχε τὸ δῶρον τῆς παρφορίας, κατὰ δὲ τὸν Sarcey ὁ Crémieux θὰ ἦτο ὁ κυριώτατος διδάσκαλος τοῦ νεωτέρου μελοδραματίου, εἰ μὴ παρουσιάζετο ὁ Meilhac. Ἐν τῇ καθαρᾷ εἰδυλλιακῇ κωμωδίᾳ (vaudeville) ὁ Κρεμιέ μικρὸν ἐπέτυχε. Τελευταῖον αὐτοῦ ἔργον ἐγένετο ὁ «Abbé Constantin». Περὶ τῶν ἔργων τούτων πρκευμένον, ἄπερ καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τῶν λεγομένων κωμειδυλλίων εἰσῆχθησαν ἀτυχῶς, ἀναμιμνήσκαται τις τοὺς στίχους τοῦ Boileau.

Au mepris du bon sens, le burlesque effronté
trompa les yeux d'abord, plus que sa nouveauté
on ne vit plus en vers que pointes triviales ;
le Parnasse parla le langage des halles :
κτλ.

— Ὁ τὴν προπαραλθούσαν παρασκευὴν ἐν γενικῷ πένθει τῆς Γαλλίας ἀπάτης καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου κηδευθῆς Ἐρνέστος Ρενάν, οὗ τὸ λείψανον κατατεθήσεται ἐν τῷ Π α ν θ ῆ ῳ, ἀπ' οὗ πρότερον ἐπιψηφίσθη τοῦτο ἡ Βουλὴ, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως ἔστω καὶ μικρᾶς διατριβῆς ἐπέφερον ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν δοκιμῶν πολλὰς διορθώσεις καὶ μεταβολάς, ἐβράδυνε δὲ πολλάκις λίαν ὅπως ἐπιστρέψῃ αὐτά. Ὁ ἐκδότης τῶν ἔργων αὐτοῦ Calman Levy λέγει ἐν τῷ «Χρόνῳ», ὅτι τὰ δοκίμια τοῦ Δ' τόμου τῆς Ἱστορίας τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ ἐπεστράφησαν αὐτῷ φέροντα τὸ «bon à tirer» μετὰ τέσσαρας ἢ πέντε μῆνας.

— Δὲν ἐλησημονήθη βεβαίως τὸ παιδευτικὸν ζήτημα, ὅπερ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἠγέρθη ἐν Αὐστρίᾳ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐλληνικῆς